
Tak trochu jiná

S námahou jsem otevřela oči a nad sebou uviděla lesklé mříže. *Mříže?* Jak jsem se pohnula, ucítila jsem příšernou bolest hlavy, která přebila i momentální zmatek.

Kde to jsem? Pod sebou jsem měla nějakou matraci z pytloviny, která páchla po zvířatech. Poslední věc, co jsem si pamatovala, nemohla být pravda. Zadívala jsem se na své ruce a pocítila úlevu. Byly to zase moje bledé, hubené lidské paže.

Podlaha pod matrací se leskla stejně jako mříže a vycházelo z ní podivné bzučení. Snažila jsem se zachovat klid. *Jen pomalu. Pěkně popořádku. Kde vlastně jsem?*

Vyciděná klec připomínala stříbrného pavouka. Byla asi jeden a půl metru vysoká a jen o něco málo delší než moje tělo. Schoulila jsem se. Celý život jsem totiž trpěla vzácnou alergií na stříbro a teď jsem se ocitla uvězněná ve stříbrné kukani.

„To jsi nespala moc dlouho,“ ozval se mladý mužský hlas.

Srdce mi poskočilo v hrudníku a prudce jsem se posadila. „Já...“ Místo řeči jsem se rozkašlala a tělem mi projela bolest. Stočila jsem se do klu-bička tak, abych se nedotkla kovové podlahy. Něco na mé poloze se mi ale nepozdávalo.

Protéza! Byla pryč. Někdo mi oblékl tenkou nemocniční košili, které mi sahala sotva po odřená kolena. Bez plastu a kovu kolem těla jsem se cítila neskutečně zranitelná. Začala jsem se třást.

„Jen klid,“ řekl zase ten hlas a něco v jeho tónu mě trochu uklidnilo. „Dý-chej. Zase ti bude dobře.“

„No jistě, je mi báječně,“ odpověděla jsem ochraptěle.

Prostor osvětlený pouze jednou žárovkou nad klecí mi nic neříkal. Když moje oči přivykly šeru, dohlédla jsem na druhou klec, asi deset metrů vzdá-lenou. Stál v ní vysoký kluk, starý asi jako já, oblečený do dlouhého čer-ného kabátu, tmavých kalhot a bílé špinavé košile. Upřeně se na mě dí-val očima jako z onyxu. Tmavé vlnité vlasy měl sčesané z opáleného čela.

Jejich nezkrocené vlny rámovaly výraznou bradu, nos a plné, ale přísné rty. Stál těsně u mříží a působil nebezpečně i vznešeně, jako by těsně pod povrchem zadržoval mocnou sílu. I v šeru jsem rozeznala modřinu na tváři. Pod jeho upřeným pohledem jsem se jen v té košilce cítila jako nahá. Zadávala jsem se stranou. *Kéž bych mohla zmizet.*

„Já jsem Caleb,“ promluvil znovu a melodičnost jeho hlasu mě překvapila. „A ty?“

„Desdemona,“ odpověděla jsem. „Dez. Kde to jsem?“ Snažila jsem se zůstat v klidu. Oči mi padly na tmavou hromádku v rohu klece. „Moje šaty. Díky bohu.“

„Bude škoda schovat ty krásné nohy,“ prohodil s úsměvem.

Začervenala jsem se.

„Ale už jsi docela promodralá,“ pokračoval. „A budeš se cítit líp oblečená, až si pro tebe přijdou.“

Zvedla jsem oči od nohou, které už byly opravdu chladem bledé. „Kdo oni?“

„Ti, před kterými tě rodiče varovali,“ řekl. „Lazar z nich střelil nejlíp. To on tě dostal? Vysoký blondák, starý asi jako já?“

Kluk s puškou.

Nic nedávalo smysl – rozbitá lampička ani pruhované tlapy nebo tygr v zrcadle. Promnula jsem si bolavé místo na rameni, kam mě zasáhla střela. „Asi jo, ale nikdo mě nevaroval. Střelil mě hned, jak jsem se...“ To nemůžu ani vyslovit, hezký kluk v sousední kleci by si myslel, že jsem se pomátla. *Sousední klec? Copak tohle je teď můj život?*

„Potom co ses proměnila?“ Přejel mě znova pohledem. „Máš eleganci velké kočky. Nech mě hádat... Jaguár?“

„Tygr,“ řekla jsem šeptem.

„Vážně?“ Jeho oči se zatřpytily. „A co děláš tady? Máš tak dobrou angličtinu...“

„Díky, asi proto, že s ní mluvím celý život,“ odsekla jsem, protože jsem vůbec ničemu nerozuměla a těžko jsem bojovala s narůstající panikou. „Vyrostla jsem v Burbanku v Kalifornii. Je tohle snad nějaká podivná sekta, nebo co? Bože, museli mě zdrogovat...“ Přitáhla jsem si hromádku oblečení. Obsahovala tričko, volné šaty a sandály. To vše leželo na mojí protěze a při pohledu na ni jsem pocítila jistou úlevu.

„Spíš to byl uspávací prostředek s trochou nitrátu stříbra,“ řekl. „Chceš tím snad říct, že nevíš, co jsi?“

„Já nejsem *co*,“ odpověděla jsem a snažila se tomu věřit, „ale kdo a chtěla bych trochu soukromí.“

„Na to je pozdě.“

Moje představitivost už přesahovala únosnou mez. Měla jsem dojem, že se mě stříbrná klec snaží pokousat. Caleb přecházel po té své a zuřivě zíral na mříže. „A kdo jsi jako ty?“ zeptala jsem se. „Kapitán Blackcoat? Nebo snad panter?“

Přejel si hřbetem ruky po plášti, o kterém jsem mluvila. „Ne, já jsem něco jiného.“

„Tak něco jiného, jasně. Mohl by ses prosím...“ Pohnula jsem zápěstím, abych naznačila, že se má otočit.

„Ale jistě.“ Ušklíbl se, ale uklonil se jako muži ve filmu o Jane Austenové. Pak se ke mně obrátil zády.

Stáhla jsem si košili a s úlevou zjistila, že na sobě mám svoje bílé spodní prádlo. Kolem pasu jsem měla otlačeniny, ale ty způsobila léta nošená protéza, která mě většinou obepínala jako těsný korzet.

Nenáviděla jsem ji, ale nosit jsem ji musela. Ve čtrnácti mi zjistili silnou skoliózu páteře, což bylo jinými slovy zakřivení z neznámých příčin. A každý čtvrtrok mi doktor Mwesi důrazně připomněl, že pokud protézu nebudu poctivě nosit, můžu se dočkat operace a železných hřebů zavrtaných v páteři.

Natáhla jsem si tričko a pak se chopila protézy. Zvedla jsem se na kolenou a začala si ji ovinovat kolem trupu. Pevné plastové spony dosedly zpět na dříve otlačená místa kolem pasu. Jedna pevná část pak vybíhala vzhůru pod moji levou paži, stáčela se pod prsa, pak dolů na pravý bok a zase zpátky vysoko na páteř. Tvrdá umělá hmota mi držela obratle na místě. Natáhla jsem se dozadu a zapnula první sponu.

Brzy jsem se zase cítila jako středověký rytíř, který si před bojem obléká brnění. Byla jsem chráněná jako obvykle. Jenže zároveň ve mně znovu rostla zlost na mé pitomé tělo a neposlušnou páteř.

Pro uklidnění jsem se zhluboka nadechla. Hrudník se roztáhl, a tak jsem si představila, jak pod jeho tlakem spony praskají a odlétají.

„Cítil jsem nějaký stín,“ ozval se Caleb a otáčel se zpět. „Přece není možné, abys s takovým množstvím stříbra kolem...“

„Nedívej se na mě!“ vyštěkla jsem a rychle si přetáhla šaty přes hlavu. Nemohla bych vystát, kdyby na mně tu věc viděl.

„Promiň,“ omluvil se a zase se otočil. „Kéž bych ti mohl pomoci. Tohle je moc divné. To stříbro by mělo bránit, aby se to projevilo.“

„Aby se projevilo co?“ Opatrně jsem natáhla nohy a vsunula je do sandálů. Ale protože jsem se zase nemohla ohnout v pase, bylo to docela těžké. „Jak jsi to myslel s tím stříbrem? Já mám totiž dojem, jako by...“ Styděla jsem se to říct. „Jako by zpívalo. Až mě z toho bolí hlava.“

Caleb se obrátil a upřeně na mě pohlédl. „Ono zpívá, ale obvykle to slyší jen vyvolávač jako já. Ještě jsem nezažil, aby to vnímal i šifter.“

„Co to kruci meleš?!“ Chtěla jsem vstát, ale uhodila jsem se hlavou o mříže. Zase jsem se tedy posadila a protéza se mi zaryla do podpaží. „Co to říkáš?“ Mnula jsem si temeno hlavy.

„Ty vážně nic nevíš?“ Zkřížil ruce na prsou a pozoroval mě. „To by totiž nedávalo smysl. Žádný šifter by nevychoval dítě, a přitom mu neřekl nic o jeho dědictví.“

Znovu jsem se zhluboka nadechla. *Hlavně klid.* „Co to říkáš, proboha? Co je tohle za místo? A proč jsem v kleci ještě menší než ta tvoje?“

Caleb začal znova přecházet dokola. „Tribunál se tě nejspíš bojí víc než mě,“ odpověděl. „Máš menší klec, aby ti stříbro bránilo se proměnit.“

„Co je Tribunál?“

„To jsou ti, co nás zajali. Nenávidí lidi, jako jsme my dva, a snaží se nás zlikvidovat.“ Přitom z nás dvou vypadal jako divoký tvor on mnohem víc než já. „My dva jsme ootherkini, tedy jiného druhu,“ dodal. „Jsme lidi, ano, ale nejen to. Stříbro potlačuje tvoji schopnost se proměnit a mně zase brání vidět tvé stínové já. Před chvilkou jsem měl dojem, že jsem ho zahlédl, ale to je skoro nemožné. Tolik stříbra by mi mělo bránit něco vycítit a ty bys měla být napůl v bezvědomí a rozhodně neschopná se proměnit.“

„Proměnit... to myslíš na...?“

„Na přízrak,“ ozval se jiný hlas a odrazil se od stěn. „Na démona.“

„Nepřítele,“ dodal další hlas, ženský. „Špínu. Ale třeba to z tebe dokážeme smýt.“

K mé kleci došel mladík, který po mně předtím vystřelil. Zlaté vlasy se mu ve světle zaleskly. Měl perfektní lícni kosti, husté obočí, hluboko posazené hnědé oči a vypadal jako romantický obrázek archanděla Gabriela. Velký zlatý kříž na bílé košili ten dojem ještě umocňoval. Nehádala bych mu víc než osmnáct, ale šířil kolem sebe autoritu jako člověk mnohem starší. Když se pohnul, něco zacinkalo. Všimla jsem si, že má za kapsou zavěšené klíče.

Za ním se objevila dívka v dlouhé bílé róbě, která ji zakrývala od krku po paty, a přesto pod ní byly znát ladné křivky. Pocítila jsem závist. Já bych si něco takového nikdy obléct nemohla, protože by byly vidět jen obrysy protézy. Dívka měla stejné hluboko posazené oči jako ten kluk, což naznačovalo, že jsou nejspíš sourozenci.

„Desdemono,“ ozval se Caleb, „seznam se s našimi hostiteli. Lazar a Amaris, učedníci Tribunálu.“

Amaris se na Caleba zadívala a její tvář zjemněla. Caleb jí pohled oplatil, ale tvářil se neutrálně. „Musí tady být?“ ozvala se. „Nemohli bychom ho...“

„Otec rozhodne, co s ním, až se vrátí,“ přerušil ji Lazar. Měl také zpěvavý hlas, jen o něco ostřejší než Caleb. „Zatím zůstane v kleci.“

Všimla jsem si, že Amaris chtěla něco namítnout, ale ihned si to rozmyslela. Na chvíli jsem s ní soucítila – dobře jsem věděla, jaké to je muset potlačovat svoje pocity.

Přešla k mé kleci a elegantně si u mě dřepala. Pak si mě začala prohlížet, jako bych byla nějaký nově objevený živočich. „Démon je kupodivu vzhůru,“ řekla. „Víš jistě, že se nedokáže proměnit?“

Tím byl můj soucit u konce. „Jsem tady,“ ozvala jsem se, „a můžu mluvit.“

Zadívali se na mě, jako by na ně právě promluvil kus nábytku. „Stříbro jí brání se měnit, stejně jako Calebovi vyvolávat duchy.“ Lazar si dřepl vedle Amaris a taky se na mě zadíval. „Možná ji budeme muset znova uspat, její tělo se pročistilo až moc rychle.“

„Až se odtud dostanu,“ ozvala jsem se, „měli byste rychle utíkat.“

Opravdu jsem to řekla? Lazar s Amaris se trochu odtáhli.

„Slyšeli jste ji?“ promluvil Caleb. „Ty nevíš, s čím si zahráváš, Lazare. V nepřítomnosti otce děláš samé boty.“

„Sklapni, Calebe,“ křikl Lazar silným hlasem.

Caleb se jen odbojně ušklíbl. „Tohle na mě nezabírá, jak dobře víš.“

„Víš jistě, že by ho otec chtěl mít v kleci?“ zeptala se znovu Amaris.

Lazar se zamračil. „Když tady není, jsem velením pověřený já a táta mi plně důvěřuje.“

„Tomu sám nevěříš, že?“ ozval se zase Caleb.

„Mlč, nebo dostaneš roubík!“ rozzuřil se Lazar.

Caleb se trochu sehnul, ale v koutcích úst mu pohrával úsměv.

Amaris se přiblížila ke mřížím a zírala na mě. *Jak snadné by bylo jí teď prokousnout krk.* Zděšeně jsem zamrkala. Opravdu jsem měla takovéhle myšlenky?

„Neboj se,“ promluvila na mě tónem, jakým se uklidňují malé děti. „Chceme ti jen pomoci, udělat z tebe něco lepšího.“

Něco v mém nitru zlostně zavrčelo. „Pusťte mě ven, nebo ti vyrvu plíce.“

Amaris zalapala po dechu a znechuceně se odtáhla. Její strach mě podivně těšil.

Lazar se ke mně naklonil. „Jsi bezmocná,“ řekl. V jeho hlase se něco rozkmitalo a mě převalila vlna zoufalství. „Jsi sama a nikdo neví, kde tě hledat. Nikomu na tobě nezáleží.“

Jonácký tón jeho hlasu mě zahalil jako dusivá deka. Z mého nitra se začal valit pocit osamělosti a pak se dostavila dětská noční můra, v níž jsem zoufale běhala dokola v hlubokém sněhu a marně hledala svoji rodinu. Biologičtí rodiče mě dali k adopci, a tak se mě často zmocňovala úzkost, že když se mě zbavili oni, může to kdykoli udělat i moje náhradní maminka. Třeba jsem pro nikoho nebyla dost dobrá. *Ted' jsem ztracená a ona už mě ani nebude hledat.*

Koutkem oka jsem zahlédla, jak na mě Caleb něco křičí, ale slyšela jsem pouze Lazara. A každé jeho slovo bylo pravdivé a přinášelo zoufalství.

Pak se ze mě vydral plačtivý povzdech a měla jsem chuť schoulit se do klubka. Ale jako vždycky v takovém případě se mi protéza zaryla do žeber a boků. Krátká bolest mě probrala. Pronikla jsem ven z mlhy Lazarových slov a trochu se narovнала. Začal ke mně doléhat Calebův hlas a pochopila jsem, že se mě Lazar snaží zhyponotizovat.

Smutek vystřídala zuřivost. Ten mizera mě postřelil, strčil do klece a ještě se snaží ovládnout moji mysl? *Jak se opovažuje?* Bez rozmyslu jsem se vrhla ke mřížím a popadla ho za zápěstí. Stříbro mě páliło na kůži, ale nevěšimala jsem si toho. Zaryla jsem mu nehty do ruky a cítila, že je to až do krve.

Lazar vyjekl a Amaris se k němu ihned přidala. Trhla jsem s ním vší silou směrem k sobě, až ztratil rovnováhu. Udeřil se prudce do hlavy o mříže, jen to zazvonilo, a omráčeně začal protáčet oči.

Amaris vrískala, chytila bratra za ramena a snažila se ho ode mě odtáhnout. Sekla jsem po ní druhou rukou a zasáhla ji do krku, kde se ihned objevily čtyři rudé šrámy.

„Dez, není třeba jí ubližovat!“ křikl Caleb. „Jen mu seber ty klíče.“

Amaris s bolestným výrazem uskočila a výstřih bílých šatů měla od krve. „Pomoc!“ zavolala, vstala a běžela ke dveřím. „Pomoc, ona dostala Lazara!“

Rozrazila dveře a vyběhla z místnosti. Dovnitř začal proudit chladný noční vzduch. Lazar se snažil vyprostit z mého sevření. Otevíral pusku, jak chtěl něco říct, ale znovu jsem s ním uhodila o klec, až mu na čele vyrazila krev. Zasténal a znehybněl.

Kůže na pažích už mi žhnula od styku se stříbrnými mřížemi, ale přitáhla jsem si Lazara za boky, abych dosáhla na jeho kapsu.

„Skvělé, Dez!“ křičel Caleb ze své klece. „Ale pospěš si, za chvíli jich tu bude mnohem víc.“

Stříbro mě přes tenkou látku šatů páliło do kolen, ale natáhla jsem se a namátla v Lazarově kapse klíče. Vítězoslavný dojem ovšem ve vteřině vystřídala hrůza, protože jsem uviděla své ruce. Místo nehtů jsem měla obrovské drápy, z nichž kapala krev.

Ihned jsem klíče upustila.

„Dělej! Odemkni klec. Uteč, dokud to jde!“ křičel na mě Caleb a zalomcoval mřížemi, aby mě probral.

„Moje ruce,“ vydechla jsem a odvrátila se od něho, aby je neviděl. „Něco se s nimi děje. Já se...“

„Měníš se v tygra,“ dodal. „To je dobře. To jediné ti pomůže ven.“

„Měním se v tygra,“ opakovala jsem po něm slova, která nedávala smysl.

„Poslouchej mě,“ volal Caleb důrazně a to mě přimělo soustředit se. Otočila jsem se. Jeho tmavé oči žhnuly. „Jsi silná a dokážeš to. Vyzývám tě, abys vzala ty klíče a odemkla.“

Můj vnitřní zmatek ustoupil a už jsem nechtěla nic, než splnit jeho rozkaz. Znovu jsem sebrala klíče. „Tak. Prostrč ruku mřížemi a vsuň stříbrný klíč do zámku.“

Síla jeho hlasu už se nedala popřít. Největší klíč ze svazku zářil a pálił mě v ruce. Ale na tom nezáleželo, zapadl do zámku a ten hladce klapl. Dvířka klece se rozlétla. Byla jsem volná.

Zarazila jsem se a ohlédla se na Caleba. Jeho oči pohasly, vypadal jako duchem nepřítomný. Pobledl a zadýchaně se opíral o mříže. „Ono to zabilo,“ pronesl slabým hlasem. „To je divné se vším tím stříbrem kolem. Ale stalo se. Něco je jinak...“ Pak zatřepal hlavou, aby si ji pročistil. „Teď rychle zmiz. Dělej!“

Svezl se na kolena. Já jsem se mezitím vyplížila z klece. Celé tělo mě pá-
lilo a někde nablízku se rozezněl alarm. Pak bylo slyšet dupot nohou.

Doběhla jsem ke Calebově kleci a začala se potýkat s klíči. „Co to děláš?“
řekl a vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít. „Není čas. Hned uteč!“
„Zmlkni. Ať se propadnu, jestli někoho nechám trčet v kleci.“